

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **Treinvest s.r.o.**, IČO: 25403087,
sídlem Krupská 33/20, 415 01 Teplice,
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Markem Andráškem, LL.M.,
sídlem Aloise Jiráska 1367/1, 415 01 Teplice,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor kultury a památkové péče**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2018, č. j. X, X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2018, č. j. X, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru územního plánování, (dále jen „magistrát“) ze dne 5. 10. 2018, č. j. X, sp. zn. X, kterým byla žalobkyni podle § 62 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uložena pořádková pokuta ve výši 30 000 Kč za neuposlechnutí pokynu úřední osoby, čímž bylo znemožněno provedení důkazu ohledáním na místě dne 27. 9. 2018 objektu „X“, k. ú. Teplice, který je nemovitou kulturní památkou, rejstř. č. X. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud zrušil také uvedené rozhodnutí magistrátu.

Žaloba

2. Žalobkyně úvodem žaloby předeslala, že rozhodnutí magistrátu i žalovaného jsou podle ní v rozporu s právními předpisy a základními zásadami správního řízení. V řízení před správními orgány byla porušena ustanovení o správním řízení, a to tak závažným způsobem, že to mohlo mít a mělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Dále shrnula dosavadní průběh správního řízení vedeného dle § 10 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“), o vydání rozhodnutí o opatřeních na záchranu a stabilizaci stavu předmětné kulturní památky, ve kterém jí byla uložena pořádková pokuta.
3. Žalobkyně spatřovala porušení svých práv zejména v tom, že v odůvodnění usnesení ze dne 10. 9. 2018, kterým bylo nařízeno ohledání na místě, magistrát odkazoval na oznámení o hrozícím zřícení budovy a nebezpečí úrazu, instalované na mobilním oplocení budovy, a uvedl to jako důvod pro účast statika správního orgánu, předložení vyvěšeného statického posudku, který si žalobkyně nechala zpracovat pro svou potřebu, však tímto usnesením ani jiným po žalobkyni nepožadoval. Jeho nepředložení při ohledání na místě přitom žalobkyni dává k tíži.
4. V protokolu o ohledání na místě ze dne 27. 9. 2018 není uvedeno, že by žalobkyně dostala nějaký pokyn úřední osoby, který by neuposlechla. Pokud se to přesto stalo, nebyla poučena ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu o svých právech a povinnostech. Ze znění protokolu rovněž vyplývá, že nebyla řádně poučena o možnosti uložení pořádkové pokuty. Z protokolu též vyplývá, že na místě ohledání se nacházely i dvě pracovnice Ministerstva kultury ČR, které nebylo a není v rámci správního řízení účastníkem řízení ani dotčeným správním orgánem.
5. Dále žalobkyně konstatovala, že pokud jako účastník řízení využila v rámci řízení svého práva dle § 54 odst. 2 správního řádu, nemůže být za toto své jednání sankcionována a správním orgánem nucena k postupu, který je v přímém rozporu s ochranou života a zdraví zúčastněných osob.
6. Žalobkyně dále namítla, že plná moc ze dne 3. 7. 2018, kterou udělila paní PhDr. T. H., nebyla opatřena úředně ověřeným podpisem, a proto se nedala použít v řízení o uložení pořádkové pokuty. Rozhodnutí magistrátu proto nebylo žalobkyni doručeno v souladu s § 19 správního řádu.
7. Žalobkyně dále popsala, že dne 23. 1. 2018 zahájila správní řízení o zrušení památkové ochrany předmětné památky, které v současné době probíhá. V rámci tohoto řízení proběhla dne 12. 4. 2018 obhlídka předmětné nemovitosti, při které byl zjištěn její špatný až havarijní stav. Majitel si vzhledem ke stavu nemovitosti a postoji státních orgánů památkové péče nechal v průběhu první poloviny roku 2018 vypracovat znalecký posudek, který měl zhodnotit její stav. Znalecký posudek byl vypracován ČVUT v Praze, Fakulta stavební, Experimentální centrum, a autorem posudku je prof. Ing. P. K., CSc., FEng., Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

autorizovaný inženýr pro statiku a dynamiku staveb, zkoušení a diagnostiku staveb
ČKAIT 0012441, a Ing. J. Z., Ph.D. Posudek byl vydán v červnu 2018.

8. Na základě závěrů znaleckého posudku, ve kterých je konstatováno, že předmětná nemovitost je ve velmi špatném stavu a hrozí zřícení budovy anebo jejích částí, žalobkyně provedla veškerá možná opatření k zamezení vstupu třetích osob do nemovitosti, vyvěsila výstražné tabule upozorňující na hrozící nebezpečí a tuto naléhavost ještě podpořila zveřejněním – vylepením znaleckého posudku tak, aby v souladu se závěry citovaného posudku zabránila možnosti svévolného vstupu do nemovitosti.
9. S uvedeným byli zástupci magistrátu seznámeni při zahájení ohledání na místě. Podle žalobkyně jejich následné zpochybňování osoby znalce, jeho odbornosti či jiné další námítky proti citovanému znaleckému posudku v rámci místního šetření nelze brát v úvahu, neboť přítomní zástupci magistrátu ani přizvané osoby nejsou ze zákona osobami oprávněnými posuzovat odbornost a erudici znalců.
10. Žalobkyně rovněž cituje závěry znaleckého posudku, které považuje za dostatečné odůvodnění svého postupu: „...*Stavba vykazuje takový stupeň degradace, že jsou bezprostředně ohroženy životy a zdraví osob nebo zvířat, pohybujících se v okolí stavby, přičemž jsou závažným stavem stavby bezprostředně ohrožena také vozidla, projíždějící v bezprostřední blízkosti po přilehlé frekventované dvouproudové komunikaci, jelikož*
- *Hrozí bezprostřední zřícení některých částí poškozeného a degradovaného zdiva,*
- *Hrozí bezprostřední propadnutí hrdiskových stropů v objektu,*
- *Hrozí bezprostřední rozpad a zřícení některých sloupů s iónskými hlavicemi, a to z důvodu vážné degradace materiálu, ze kterého jsou vyrobeny (pískovec),*
Z těchto důvodů je nutné bez zbytečného odkladu objekt i jeho nejbližší okolí znepřístupnit veřejnosti, aby nedošlo k ohrožení lidských životů...“
11. Z těchto důvodů byl dne 27. 9. 2018 při místním šetření s odvoláním na § 54 odst. 2 ve spojení s § 55 odst. 4 správního řádu zástupcům magistrátu odmítnut vstup do nemovitosti, a to s odvoláním na hrozící nebezpečí, obecné ohrožení, možnost úrazu či zranění v důsledku zřícení budovy anebo její části. Toto bylo odůvodněno tím, že by si žalobkyně mohla způsobit trestní stíhání, kdy žalobkyně poukázala např. na trestné činy ublížení na zdraví z nedbalosti, těžké ublížení na zdraví z nedbalosti či usmrcení z nedbalosti.
12. Žalobkyně má za to, že toto její počínání bylo v souladu se zákonem, neboť porušením své povinnosti počínat si tak, aby nemohlo dojít k újmě na zdraví nebo majetku, by se žalobkyně, resp. její statutární orgán či zplnomocněný zástupce, mohla dopustit spáchání uvedených trestných činů, byť z nedbalosti, a jednala by bez potřebné míry opatrnosti vůči sobě a třetím osobám. Nemohla akceptovat ani prohlášení zástupců magistrátu a přizvaných osob o tom, že se považují za odborníky, kterým žádné nebezpečí při prohlídce nemovitosti nehrozí. Oprávněnost jejího postupu dokládá i 2. strana protokolu o místním šetření, kde sám zástupce Národního památkového ústavu uvedl, a to pouze po venkovní obhlídce nemovitosti, mimo jiné že: „...*takže podle našeho názoru nehrozí bezprostřední zřícení části objektu (s výjimkou případnou stropů)*...“. Podle žalobkyně zákon o státní památkové péči není nadřazen ostatním zákonům a těmito zákony chráněným zájmům. Orgán státní památkové péče proto není oprávněn nutit účastníka správního řízení k úkonům, u nichž je přesvědčen, že porušují ustanovení jiného právního předpisu.
13. Dále žalobkyně namítla vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí v pasáži odůvodnění zabývající se doručováním rozhodnutí magistrátu o uložení pořádkové pokuty, kde podle ní žalovaný konstruoval domněnku doručení. Správnost tohoto názoru žalobkyně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zpochybnila již v podaném odvolání, které podle svých slov podala z procesní opatrnosti. Dále žalobkyně klade otázku, zda za situace, kdy zmocněnkyni nebylo doručeno napadené rozhodnutí, lze napadené rozhodnutí považovat za řádně doručené.

14. Tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, že byla žalobkyně magistrátem upozorněna na to, že za neuposlechnutí úředního pokynu – povinnosti strpět místní ohledání – hrozí pořádková pokuta až 50 000 Kč, žalobkyně označila za dodatečné účelové tvrzení bez existence jakéhokoli písemného potvrzení o tomto poučení v protokole.
15. K pasáži odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle které žalobkyně dřívejším nepředložením posudku o stavu objektu výrazně ztížila postup magistrátu a bránila na místě samém dne 27. 9. 2018 zjištění skutkového stavu, žalobkyně s odkazem na § 36 odst. 1 správního řádu a to, že navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy mohla po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, namítla, že předložení statického posudku bylo pouze na její úvaze.
16. Dále žalobkyně namítala, že žalovanému musel být stav nemovitosti znám, a to i na základě prohlídky, která se uskutečnila za účasti zástupců žalovaného dne 12. 4. 2018, o které se však žalovaný v rámci rozhodnutí nezmiňuje, a dále polemizovala s názorem žalovaného o nezbytnosti provedení dalšího ohledání na místě po cca 5 měsících od provedení předchozího ohledání. K tvrzenému podstatnému ztížení vedeného správního řízení tak podle žalobkyně nemohlo dojít, neboť stav předmětné nemovitosti byl žalovanému znám již v době nařízení místního ohledání. Žalovaný podle žalobkyně v napadeném rozhodnutí nepochybně účelově odkazuje pouze na rozhodnutí Ministerstva kultury ČR ze dne 26. 10. 2015, č. j. X, kterým se neruší prohlášení nemovitosti za kulturní památku, a nikoli dokumentaci z prohlídky ze dne 12. 4. 2018, které se jeho zástupci zúčastnili.
17. Dále žalobkyně namítla, že žalovanému byl v době vypracování napadeného rozhodnutí rovněž již nepochybně znám i citovaný znalecký posudek, neboť jej žalobkyně bezprostředně po jeho vyhotovení vyvěsila na oplocení, kterým po vyhodnocení závěrů znaleckého posudku oplotila celou nemovitost tak, aby zamezila přístupu nepovolaných osob. Prvoinstanční orgán se mohl se zněním posudku kdykoli seznámit. Vyžádán však byl až usnesením magistrátu ze dne 5. 11. 2018.
18. Dále žalobkyně namítala, že povinnost předložit správnímu orgánu listinu, kterou má být proveden důkaz, nelze uložit neformálním ústním pokynem úřední osoby, jako se tomu dle protokolu stalo při ohledání na místě dne 27. 9. 2018. To, že zástupkyně žalobkyně odmítla vydat listinu na základě neformálního ústního pokynu, je však v odůvodnění citovaného usnesení (pozn. soudu – myšleno zřejmě napadeného rozhodnutí) předkládáno jako další důvod pro uložení správní sankce. Žalobkyně napadenému rozhodnutí rovněž vytýká, že podle jeho odůvodnění měla posudek „ve veřejném zájmu“ předložit magistrátu již v době, kdy se dozvěděla o nařízení místního šetření. Tímto postupem podle žalovaného výrazně ztížila postup magistrátu. Žalobkyně namítla, že žalovaný nevysvětlil nebo neodůvodnil, v čem má tento veřejný zájem spočívat, který právní předpis tuto povinnost žalobkyně zakládá atd.
19. Dále žalobkyně namítla podle ní chybné označení žalobkyně a jejího zastupování v rozhodnutí magistrátu.
20. Žalobkyně uvedla, že postupovala zcela v souladu s § 54 odst. 2 správního řádu, když s odvoláním na toto zákonné ustanovení odepřela přístup do předmětné nemovitosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Podle ní též nemůže obstát argumentace, podle které bylo „Usnesení – Nařízení ohledání na místě“ de facto pokynem úřední osoby, neboť § 54 odst. 1 správního řádu jednoznačně stanoví, že povinnost věc předložit nebo strpět ohledání věci na místě vzniká povinnému pouze na základě usnesení správního orgánu, nikoli na základě „pokynu úřední osoby“ resp. „oprávněné úřední osoby“. Žalobkyně argumentuje, že pokud by bylo možné uskutečnit „vstup správního orgánu do nemovitosti“ pouze na základě „pokynu úřední osoby“, nebylo by potřebné k takovému jednání vydávat v rámci správního řízení příslušné usnesení. Poukázala též na to, že podle jejího výkladu stavební zákon nedává možnost místní ohledání za účelem zjišťování stavu stavby zákonnou cestou s ohledem na existenci samostatné skutkové podstaty „ztížení kontrolní prohlídky“ odmítnout, podle jejího výkladu správního řádu a zákona o státní památkové péči, které toto konkrétní ustanovení neobsahují, však odmítnutí místního šetření s odvoláním na § 54 odst. 2 správního řádu možné je.

21. Žalovaným má být popsán postup v rámci místního šetření podle žalobkyně zpochybňován mimo jiné i tím, že žalobkyně nepodala proti usnesení o nařízení místního ohledání odvolání. K tomu žalobkyně uvedla, že toto své právo nevyužila vzhledem k tomu, že odvolání proti takovému usnesení nemá odkladný účinek.

Vyjádření žalovaného k žalobě

22. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Uvedl, že během ohledání stavby správní orgán získává důkazní prostředky pro vedené řízení. Je povinností vlastníka kulturní památky toto ohledání za uvedeným účelem strpět. Jedná se tedy o pokyn úřední osoby, kterého je třeba uposlechnout. Žalovaný namítl, že stavebně-technickým posudkem, který v té době již existoval, mohla žalobkyně ve svůj prospěch argumentovat v odvolání, které mohla proti usnesení o nařízení ohledání podat. To však neučinila. O posudku se tedy magistrát dozvěděl až na místě samém, kdy jej za důkazní prostředek a důvod pro neuposlechnutí pokynu úřední osoby označila zástupkyně žalobkyně. V důsledku toho došlo ze strany žalobkyně k zamezení vstupu do objektu s odkazem na trestní zákoník. Žalobkyně však na místě učinila evidentně nepravdivé prohlášení, že celý posudek nemá u sebe, a tím uvedla správní orgán do důkazní nouze. Ten si proto dalším správním úkonem – usnesením ze dne 5. 11. 2018 – vyžádal předložení posudku přímo jeho zpracovatelem. O možnosti udělení pořádkové pokuty byla žalobkyně informována ústně na místě.
23. K námitce týkající se plné moci žalovaný uvedl, že ověření podpisu není nutné, neboť správní orgán disponuje originálem plné moci. Zástupkyně žalobkyně se navíc na místo samé v den ohledání dostavila a jednala jménem žalobkyně, a to včetně podpisu protokolu o místním ohledání. Dne 27. 12. 2018 navíc podepsala potvrzení o doručení a převzetí napadeného rozhodnutí.
24. Za liché žalovaný označil tvrzení žalobkyně o tom, že objekt ohrožuje lidské životy a žalobkyně má obavu ze spáchání trestného činu vpuštěním úředníků magistrátu do interiéru kulturní památky. Poukázal přitom na další vývoj situace, kdy na den 1. 2. 2019 byla stavebním úřadem nařízena kontrolní prohlídka stavby, během které byl žalobkyní umožněn vstup osob do objektu, ačkoli stav kulturní památky se nezlepšil.
25. Dále žalovaný konstatoval, že na rozdíl od příslušného správního orgánu nedisponuje dokumentací a zápisem z obhlídky ze dne 12. 4. 2018, jak se mylně domnívá žalobkyně. Tato písemnost je součástí až spisu vedeného ve věci samé, která v době podání žaloby Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nebyla pravomocně ukončena. Proto se o ní žalovaný nezmiňuje ani v napadeném rozhodnutí, kde vycházel z jemu známých skutečností jako např. snahy žalobkyně o zrušení prohlášení stavby Hadích lázní za kulturní památku.

26. K tíži žalobkyně je podle žalovaného i to, že v minulosti obdobně zanedbávala péči o kulturní památku Městských lázní v Teplicích, která kvůli jejímu negativnímu přístupu a zanedbání zákonem povinné péče musela být odstraněna. Proto je v dané věci ve veřejném zájmu na ochranu kulturního dědictví vyvíjena magistrátem činnost vedoucí k záchraně objektu. Závěrem žalovaný uvedl, že pokynem v tomto případě bylo nařízení místního ohledání a jeho strpění dle § 54 správního řádu. Šlo o povinnost, kterou byla žalobkyně jako vlastník kulturní památky povinna strpět za účelem zjištění stavebně-technického stavu kulturní památky. Jelikož tento stav nebyl zjištěn v průběhu řízení dle § 10 zákona o státní památkové péči, přistoupil magistrát k nařízení místního ohledání.

Replika žalobkyně

27. Žalobkyně v replice podle svých slov doplnila žalobní bod týkající se toho, že nebyla řádně poučena o povinnosti umožnit vstup do nemovitosti a zejména s tím spojené možnosti uložit pořádkovou pokutu, pokud tak neučiní. Usnesení magistrátu ze dne 1. 8. 2018, kterým bylo řízení na místě nařízeno, neobsahovalo o možnosti uložení pořádkové pokuty ani zmínku. Stejně tak poučení nezaznělo ani při samotném ohledání na místě dne 21. 8. 2018 (pozn. soudu – myšleno zřejmě dne 27. 9. 2018), neboť to není uvedeno v protokolu. Jestliže tedy žalobkyně nebyla řádně poučena o svých právech a povinnostech, tedy povinnosti umožnit vstup do nemovité věci a současně o možnosti uložení pořádkové pokuty, nebyly podle ní splněny podmínky pro uložení pořádkové pokuty. Závěr správních orgánů o tom, že magistrát žalobkyni na toto upozorňoval, tedy vychází ze skutkového zjištění, které nemá oporu ve spise.

Ústní jednání soudu

28. Při jednání soudu konaném dne 15. 9. 2021 právní zástupce žalobkyně v plném rozsahu odkázal na znění žaloby a repliky a navrhl, aby soud žalobě vyhověl.
29. Právní zástupce žalovaného při tomtéž jednání odkázal na písemné vyjádření k žalobě a obsah správního spisu s tím, že nadále navrhoval zamítnutí žaloby.
30. V souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud z vlastní iniciativy provedl důkaz listinou předloženou žalobkyní a nazvanou Hodnocení stavebně-technického stavu konstrukcí a možností sanace Hadí lázně Teplice, jež je podle úvodní strany datována červnem 2018 a jejímiž autory mají být prof. Ing. P. K., CSc., FEng., a Ing. J. Z., Ph.D., z pracoviště ČVUT v Praze, Fakulta stavební, Experimentální centrum.

Posouzení věci soudem

31. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

32. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a proběhlém ústním jednání soudu spojeném s dokazováním dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
33. V první řadě se soud zabýval námitkou týkající se doručování správních rozhodnutí žalobkyni. V předloženém správním spise byla založena plná moc datovaná dnem 3. 7. 2018 a udělená žalobkyni zastoupenou jednatelem paní PhDr. T. H., a to pro zastupování žalobkyně po celé správní řízení ve všech stupních a pro všechny správní úkony v souladu se zákonem o státní památkové péči ve vztahu k předmětné nemovité kulturní památce. Tato plná moc se tedy vztahuje i na řízení dle § 10 zákona o státní památkové péči, v jehož rámci byla pořádková pokuta žalobkyni uložena. O uložení pořádkové pokuty se rozhoduje samostatným rozhodnutím vydaným v rámci již běžícího správního řízení podle procesního předpisu, podle kterého vede správní orgán jiné (hlavní) správní řízení, jehož hladký průběh má být uloženu pořádkovou pokutou zajištěn. Udělená plná moc se proto vztahuje i na doručení rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty.
34. Plná moc skutečně nebyla opatřena úředně ověřeným podpisem zmocnitele. Zákon o státní památkové péči ani správní řád však pro řízení vedená podle nich v případě žalobkyně jakožto právnické osoby nevyžadují, aby plná moc udělená osobě oprávněné přijímat písemnosti byla v daném případě opatřena úředně ověřeným podpisem (viz § 21 správního řádu).
35. Rozhodnutí magistrátu podle dokladu založeného ve spise převzala zmocněnkyně žalobkyně paní PhDr. T. H., včasné odvolání proti němu je podepsáno jednatelem žalobkyně. Ten se v podaném odvolání ohradil proti doručování rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty zmocněnkyni a nadále požadoval, aby v řízení o uložení pořádkové pokuty byla rozhodnutí doručována přímo žalobkyni.
36. V rozporu s tvrzením žalovaného, podle něhož zmocněnkyně žalobkyně dne 27. 12. 2018 podepsala potvrzení o doručení a převzetí napadeného rozhodnutí, soud doklad o této skutečnosti ve spise nenalezl. Podle připojené doručky od žalobou napadeného rozhodnutí toto bylo zasláno a převzato přímo žalobkyní. Soud zaslání žalobou napadeného rozhodnutí přímo žalobkyni s ohledem na její vůli vyjádřenou v podaném odvolání považuje za správné. K písemnostem doručovaným zmocněnkyni žalobkyně (jejíž oprávnění pro to se žalobkyně v žalobě pokoušela zpochybnit) soud dodává, že nelze přehlédnout ani to, že z průběhu správního řízení je zřejmé, že zmocněnkyni doručované písemnosti správních orgánů se vždy dostaly do sféry žalobkyně tak, že na ně žalobkyně byla schopna v daných či přiměřených lhůtách reagovat – ať již žádostí o stanovení náhradního termínu ohledání na místě, či podáním odvolání – a hájit tak svá práva. Uvedené námitky tak nelze hodnotit jinak než jako zjevně účelové.
37. Žalobkyně v žalobě dále namítla, že ve spise neexistuje písemný důkaz o tom, že by byla řádně poučena o možnosti uložení pořádkové pokuty, když toto nebylo uvedeno ani v usnesení magistrátu ze dne 1. 8. 2018, kterým bylo řízení na místě nařízeno, ani v protokolu ze dne 27. 9. 2018. V replice k vyjádření žalovaného k žalobě žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uvedla, že toto poučení nezaznělo ani při samotném ohledání na místě dne 21. 8. 2018 (pozn. soudu – myšleno zřejmě dne 27. 9. 2018), neboť to není uvedeno v protokole.

38. K tomu soud uvádí, že pokud by snad toto vyjádření žalobkyně v replice mělo být chápáno tak, že žalobkyně nebyla při ohledání na místě poučena o možnosti uložení pořádkové pokuty, bylo by třeba na tuto námitku nahlížet jako na nový žalobní bod uplatněný po lhůtě k podání žaloby, ke kterému soud nesmí přihlížet (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), nikoli jako na doplnění žalobního bodu již učiněného ve lhůtě.
39. Soud se proto zabýval námitkou, podle které ve spise neexistuje písemný důkaz o tom, že by žalobkyně byla řádně poučena o možnosti uložení pořádkové pokuty, byť s ohledem na dále uvedené se fakticky vyjádří i k situaci, kdy by žalobkyně v řízení nebyla poučena vůbec. V obou případech jde o námitku nedůvodnou, když žalobkyně nijak neuvedla, jak se případná absence poučení o možnosti uložení pořádkové pokuty v usnesení, kterým bylo ohledání na místě nařízeno, nebo zmínky o poučení v protokolu ze dne 27. 9. 2018 negativně odrazila v její právní sféře a zasáhla do jejích práv.
40. Z podané námítky totiž nijak nevyplývá, že by žalobkyně o možnosti uložení pořádkové pokuty v případě neuposlechnutí pokynu úřední osoby nevěděla. Naopak, soud to s ohledem na její postup a s ním spojenou argumentaci v tomto řízení i skutečnost, že dle svého sdělení sama aktivně správní řízení zahajuje (viz např. žalobkyni zahájené správní řízení o zrušení památkové ochrany předmětné památky), považuje za krajně nepravděpodobné. Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. V daném případě nelze než uzavřít, že i kdyby správní orgány žalobkyni v tomto směru nepoučily – přičemž z obsahu správního spisu skutečně takovéto poučení nevyplývá – nelze to s ohledem na osobní poměry žalobkyně považovat za pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Poučení o možnosti uložení pořádkové pokuty tedy v daném případě nebylo – jak konstruuje zástupce žalobkyně v replice – podmínkou uložení takové pokuty.
41. Jde-li o další namítané nedostatky protokolu ze dne 27. 9. 2018, k námitce přítomnosti dvou pracovníků Ministerstva kultury ČR na místě ohledání soud konstatuje, že ani v tomto případě žalobkyně neuvedla, čím se tato skutečnost negativně odrazila v její právní sféře a zasáhla do jejích práv. Totéž platí i o namítaném, údajně chybném označení žalobkyně a jejího zastupování v rozhodnutí magistrátu. Naopak skutečnost, že žalobkyně neuposlechla pokyn úřední osoby, je z protokolu zřejmá a soud se jí bude zabývat níže.
42. Podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu může správní orgán rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč tomu, kdo v řízení závažně ztěžuje jeho postup tím, že neuposlechne pokyn úřední osoby.
43. Správní orgány, resp. následně k námitkám žalobkyně soud, se tedy musí zabývat zejména tím, zda žalobkyně skutečně neuposlechla pokyn úřední osoby a zda tím závažně ztížila postup správního orgánu. Pokyn úřední osoby ve smyslu § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu může mít jak formalizovanou podobu (např. procesní rozhodnutí), tak i formu ústního či faktického pokynu. V posuzované věci měl pokyn úřední osoby podobu procesního rozhodnutí dle § 54 odst. 1 správního řádu, a to usnesení o nařízení ohledání na místě ze dne 10. 9. 2018, č. j. X, ze kterého vyplynula povinnost strpět povinnost ohledání věci, v tomto případě nemovité kulturní památky – lázeňského domu Hadí lázně, „X“, k. ú. Teplice, a to za účelem zjištění aktuálního stavebně-technického stavu nemovité kulturní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

památky. S ohledáním nemovité věci přitom je zásadně inherentně spojena povinnost dotčené osoby umožnit vstup do ní.

44. V posuzované věci není sporu o tom, že žalobkyně správnímu orgánu neumožnila vstup do objektu předmětné nemovité kulturní památky. Tato část skutkové podstaty dle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu tudíž byla naplněna.
45. Z rozhodnutí magistrátu a napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že závažné ztížení postupu správního orgánu správní orgány spatřovaly v tom, že na místo plánovaného ohledání, které pro postoj žalobkyně nebylo možné provést, dorazily též přizvané osoby a že žalobkyně svůj odmítavý postoj zakládala na posudku vzniklém již v červnu 2018, který však nepředložila, a to i když jí byl znám již v době nařízení ohledání, a nepředložila jej dokonce ani v den nařízeného ohledání.
46. Podle soudu popsané jednání žalobkyně spočívající ve znemožnění provedení důkazu ohledáním nepochybně způsobilo závažné ztížení postupu správního orgánu. I tato část skutkové podstaty dle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu tedy byla naplněna, přičemž mezi jednáním žalobkyně a závažným ztížením postupu správního orgánu byla příčinná souvislost. Námitky, ve kterých žalobkyně poukazovala na to, že předložení statického posudku bylo pouze na její úvaze, případně že jí jeho předložení nelze uložit neformálním ústním pokynem úřední osoby, se s otázkou naplnění skutkové podstaty dle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu míjí, a nejsou tedy důvodné.
47. Jde-li o zpochybňovanou pasáž napadeného rozhodnutí, konkrétně o to, že žalobkyně měla posudek „ve veřejném zájmu“ předložit magistrátu již v době, kdy se dozvěděla o nařízení místního šetření, soud ji s ohledem na předmět řízení, v jehož rámci byla pořádková pokuta uložena, tj. řízení o vydání rozhodnutí o opatřeních na záchranu a stabilizaci stavu předmětné kulturní památky, nepovažuje za nijak problematickou, neboť záchrana a stabilizaci kulturních památek jistě je ve veřejném zájmu.
48. Odpovědnost za pořádkový delikt, kterým pořádková pokuta je, je koncipována jako subjektivní. K naplnění subjektivní stránky tohoto deliktu postačuje jakákoliv forma zavinění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 2/2010-80). Z hlediska posouzení zavinění na straně žalobkyně je proto v případě, že tato neuposlechla pokynu úřední osoby a v příčinné souvislosti s tím došlo k závažnému ztížení postupu správního orgánu, namísto se k námitce žalobkyně zabývat tím, zda žalobkyně nebyla oprávněna pokynu úřední osoby neuposlechnout a případně též i tzv. okolnostmi vylučujícími protiprávnost. Pokud by totiž na straně žalobkyně byly takovéto skutečnosti shledány, nebylo by možné ji navzdory naplnění znaků skutkové podstaty podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu uložením pořádkové pokuty postihnout.
49. Podle § 54 odst. 1 správního řádu vlastník nebo uživatel věci nebo ten, kdo má věc u sebe, je povinen předložit ji správnímu orgánu nebo strpět ohledání věci na místě. Správní orgán o tom vydá usnesení, jež se oznamuje pouze osobě uvedené ve větě první. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, postupuje se podle § 138.
50. Podle § 54 odst. 2 správního řádu nelze ohledání provést nebo může být osobou uvedenou v odstavci 1 odepřeno z důvodů, pro které nesmí být svědek vyslechnut nebo pro které je svědek oprávněn výpověď odepřít (§ 55 odst. 2 až 4).
51. Podle § 55 odst. 4 správního řádu výpověď může odepřít ten, kdo by jí způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

52. K žalobkyní poukazovanému § 54 odst. 2 ve spojení § 55 odst. 4 správního řádu soud uvádí, že tato ustanovení neopravňují vlastníka věci, jemuž bylo uloženo strpět její ohledání na místě, toto odmítnout s poukazem na možnost spáchání trestného činu (či správního deliktu), který se doposud nestal. Z argumentace žalobkyně je však především zřejmé, že namítá spíše skutečnosti podle ní představující okolnosti vylučující protiprávnost jejího jednání, konkrétně institut krajní nouze.
53. Při vypořádání této námitky je třeba se nejprve vypořádat s povahou posudku namítaného žalobkyní. Především je třeba uvést, že tento není znaleckým posudkem. Soud listinou nazvanou Hodnocení stavebně-technického stavu konstrukcí a možností sanace Hadí lázně Teplice, jež je datována červnem 2018 a jejímiž autory mají být prof. Ing. P. K., CSc., FEng., a Ing. J. Z., Ph.D., z pracoviště ČVUT v Praze, Fakulta stavební, Experimentální centrum, provedl dokazování při ústním jednání soudu. Přitom zjistil, že tato listina nemá náležitosti znaleckého posudku. Listina kromě jiného není jako znalecký posudek ani nazvána, rovněž v ní např. chybí znalecká doložka s prohlášením o vědomí následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku.
54. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 206/2014-48, publ. pod č. 3283/2015 Sb. NSS, *„má-li posudek předložený účastníkem správního řízení náležitosti znaleckého posudku dle § 127a o. s. ř., postupuje se při jeho provádění stejně jako při provádění znaleckého posudku znalce ustanoveného správním orgánem podle § 56 správního řádu z roku 2004.“* Nemá-li předložený posudek náležitosti znaleckého posudku podle § 127a o. s. ř., což byl i případ listiny nazvané Hodnocení stavebně-technického stavu konstrukcí a možností sanace Hadí lázně Teplice, je třeba na něj nahlížet stejně jako na listinný důkaz.
55. Mezi žalobkyní a žalovaným je nesporné, že toto Hodnocení žalobkyně minimálně do vydání rozhodnutí magistrátu o uložení pořádkové pokuty správním orgánům nepředložila. Listiny z posudku měly být vyvěšeny na oplocení objektu, což potvrzuje i fotodokumentace založená ve správním spise. Z výše uvedeného však vyplývá, že i kdyby namítané Hodnocení bylo magistrátu předloženo včas, tedy tak, aby se s ním správní orgán mohl seznámit v přiměřenou dobu před nařízeným ohledáním, šlo by o pouhý listinný důkaz. Magistrát by jistě měl povinnost se s ním v meritorním rozhodnutí o opatřeních na záchranu a stabilizaci stavu předmětné kulturní památky vypořádat, ani jeho včasné předložení by mu však nebránilo nařídit a provést ohledání předmětné kulturní památky na místě. Je to totiž právě správní orgán, který je v daném typu řízení odpovědný za řádně zjištěný stav věc věci a s tím související opatření podkladů pro své rozhodnutí. Právě ohledání věci přitom správnímu orgánu a případným přizvaným odborným osobám umožňuje vlastními smysly věc vnímat, zkoumat a posoudit zcela bezprostředně. Provedení ohledání věci proto bylo v daném případě zcela legitimním (a často bývá i zásadním) podkladem pro meritorní rozhodnutí ve věci. I díky přizvaným odborným osobám (přítomen byl mj. statik) přitom správní orgán disponuje odborností, která mu umožňuje mj. posoudit i případnou nebezpečnost situace a provedení ohledání svým poznatkům přizpůsobit. Bylo by absurdní, aby výkonu těchto pravomocí správního orgánu mohlo být zabráněno vylepením papírů na oplocení ohledávaného objektu.
56. Soud proto konstatuje, že žalobkyně neprokázala skutečnosti vylučující protiprávnost neuposlechnutí pokyny úřední osoby.
57. Podle rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 23. 2. 2021, č. j. 65 A 30/2020-17, je odvolací orgán povinen při rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přezkoumat, zda byl pokyn úřední osoby, za jehož nesplnění byl odvolatel sankcionován, učiněn v souladu se zákonem a zda byl oprávněný.

58. K tomu soud konečně uzavírá, že nelze přisvědčit ani námitce žalobkyně, ze které by snad mohlo být dovozováno, že nařízení ohledání na místě bylo v daném řízení pro účely zjištění stavu věci zbytečné, když stav věci byl v dané době již zjištěn tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti, a tudíž nařízení ohledání na místě bylo ze strany správního orgánu neoprávněné. Namítaná obhlídka nemovitosti, která podle žalobkyně měla proběhnout dne 12. 4. 2018 a které se měli zúčastnit zástupci žalovaného, je totiž z hlediska zjištění stavu věci v daném řízení zcela irelevantní. Je tomu tak již proto, že obhlídka dne 12. 4. 2018 měla proběhnout v rámci řízení o zrušení památkové ochrany. K jeho vedení je přitom příslušné Ministerstvo kultury a i účel tohoto řízení je od řízení dle § 10 zákona o státní památkové péči vedeného v dané věci magistrátem zcela odlišný. Namítané obhlídky se navíc podle tvrzení žalobkyně měli zúčastnit zástupci žalovaného. Shromažďovat podklady na základě ohledání nemovité kulturní památky dne 27. 9. 2018 pro jím vedené řízení však měli zástupci magistrátu, nikoli žalovaného. Ztížen tedy byl postup magistrátu, nikoli žalovaného, a otázka znalosti stavu památky zástupci žalovaného je proto z hlediska rozhodování o uložení pořádkové pokuty bez významu.
59. Z uvedených důvodů soud žalobu vyhodnotil v mezích včas uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, a ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. září 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)